

Aangewakkerd

Hij steekt het vuur aan, zonder het te weten,
Met alleen een zachte lach,
Het was allang gedoofd, verborgen in tijd.
En in stille verwondering kijk je toe, onbevreesd gestoord
Zie je hoe het heelt wat was vergeten.

De warmte streelt plekken waar kou heeft gestaan,
Alsof het vuur zegt: “Je mag er zijn, ga er niet vandaan.”

Het innerlijke kind, dat zwicht
Kijkt met ogen vol licht, verwonderd en klein,
Zullen ze het laten branden, omarmen,
Het laten groeien, of weer doven in haar zicht?

Rishanna Bindraban